

DET

Kenny

sonen

Wassers

John L. Linn

Det var två sista vänner
(Torkvada från Västergötland)

Det var två sista

vänner, som höll kvar
andra här. Det här.
Den ene for till fram-
mand' land, ifrån sin
fästernö. Den ene for
till främmand' land
ifrån sin fästernö.

2) Den ungersven skulde
bortresa ifrån sin
hjärtas vän: "Låt ingen
dig bortlocka till det
jag kommer igen."

3) Här ungersven var
bortreser, fick han
en annan kär, som
hanne väl behagade,
allt efter sitt begär.

4) Här ungersven dött
spörja här, fick han ett
sknat mod; han
saddlade upp sin gång-
are gaa. Bed sig det
bröllopet stöd.

Det var tre sista värme
Borkvisa från Västergötland

Det var två sista

vänner, som höll kvar
andra här. Det här.
Den ene för, till fram-
mand land ifrån sin
fästemo. Den ene för
till främmande land
ifrån sin fästemo.

2 Den ungeröven skulle
bortreda ifrån sin
hjärtas vän: "Låt ingen
dig bortlocka till dess
jag kommer igen."

3 Här ungeröven var
bortrester, fick hon
en annan här, som
henne väl behagade,
äfft efter sitt begär.

4 Här ungeröven dött
spörja här, fick han ett
sknat mod; han
saddade upp sin gång-
are gadi. Bed sig det
kröllopet stod.

¶ Så bad han, att få
dansa med bruden
liten stund. Men
hennes hjärta väfvade,
och blek var hennes
kind.

¶ Och när hon hade
dansat den långa dans
helt slut, så öppnades
hon in i hamnaren
Slog dörren igen om

¶ Han satte sig att
sprida det långa af-
skedsbrevet. Så tog han
fram sitt timmeglas,
som väntar på hans
lif.

¶ När glaset var
utrunnet och tiden
var förbi, så tog sitt
förgyllande övrigt,
och stäck ut sitt
lif.

Gömanens och Sterkoms

¶ En tjernklar afton i
den rosande lund, spå-
serade jag, det grö-
na där stod jag
så stilla förundrad
en kort stund, och
hörde på näktergalens
stämma.

¶ En jungfru där
satt i den rosande
lund hon satt
bland de träden
så gröna hon satt
där, hon såg så
förunderlig ut

blan blomstren som
voro så sköna

3) Frimodigt jag gick
till den jungfrun
fram och sade
godafäst min
flicka, tillåter
du mig att få
bli din vän,
ty jag synes vara
din like.

4) Med tårar på
kinden hon sva-
rade nej det
kan jag slått
inte min kärlek

men vill ni mig
lyda och gå eder
väg att jag må
förbli ensam.

5) Här du någon
fader eller moder
på strand eller
här du några
syskon i lifvet
eller har du någon
älskare på denna
strand det må du
för mig beskriva.

6) En bröder jag
hade kom bort

från mig för,
han seglar på
bågen den blå
tre år det sedan
han bort från
mig för och
alldrig ett båt
har ankommit
En fästeman jag
hadde som också
försvan hans
fader mig ej kunde
tala, så förde de
honom i främ-
mande land

att vi från värån-
dra skulle blifva,
D. stent fader han
drunknade upå detta
haf min moder
hon sörjde så svårt
och därför så får
jag så ensam gå
och fälla så många
tårar.

J. ja kan du mig
säga din älskades
namn eller kan
du mig säga hans
like eller kan du

mig säga af hvad
släkt han var det
må du för mig nu
beskrifva.

⑩ Hans fader var tysk
och konstnär på
strand hans son
hett Ludvig med
mera sju år är
det sedan jag hört
ifrån honom. Gud
vet om jag ser
honom mera.

⑪ Så stod jag så
stilla förundrad

en stund tills blodet
i mig mände

svara och vänta.

⑫ Elin det är ju jag
kom uti din Ludvigs
armar.

⑬ och jungfrun kom
sjönk till den äls-
kades bröst alla
sörger för henne
voro glömda ty
Ludvig var kommen
i den lugna hamn
och de skönaste
bägare voro tomma.

Silmasvisa

Vid lindens fot på
Dünstrand Silma mot
sin lita sabb; Solens
sken på himmlaranden
Gjörh i våg-och det
blef natt.

3 Silmas blickar följ
följde vägen, följde
sakta solens lopp,
Med tår i ögat och
sorg i hagen; hon
drömmer hon dröm-
mer om sin befnad
lopp.

3 Skaturen hvilar,
Lärkan tysnar, Dufvan
är vid markens bröst.

Näktergaten glädligt
lyssnar Uppå flichans
milda röret.

4 Nog vet jag vad jag
ville vara: en liten
lampa i det rum
jag skulle lysa lägen
klar, en ^{trogen} väktare
fast stäm.

5 Men nog vet jag
vad jag ville vara
en lita blå ~~fågelmåga~~

"förgäat ej mig",
jag skulle blomstra
blomsta bara bestan-
digt finnas på den
stig.

O min Axel Axel
detta hjärta Det
klappar blott för
dig. O, kände du
min bittra smärta
du skulle aldrig
glömma mig

O tack mins du när
på denna strand
dit oss vår första

kärlek dref vi knöta
om vänskaps-
banden just då
mitt hjärta fäng-
slat blef?

O, min när du mitt
hjärta snärde, och
min första kärlek
vann, när sedan
älska mig du lärde.
Blef du mina doris
tyrann.

O Men nu hvar ser
jag dig väl åter

Dig som evigt
tro mig svar. Du
ser icke hur jag
gråter, och du
glömmes var jag
bor

Men jag måste gå och
lofsa band som
fängsla mig; Gryn-
me! att du så
kan krossa den
som andas blott
för dig.

II När jag skall i
grafven gömmas

och den båd jag med
mig för nå ej dessa
orden glömmas.

Dig jag lefde dig jag
dog Lilla Klara
sänger

Lilla Klara var en
flicka lydig, lifdig,
rask, och snäll. Kunde
spinna sy och sticka
städa, bädda hvarje
kväll. Kunde baka
laga mat diska
tallrikar och fat.

III Knäppt en aln
hon hunnit växa

förrän hon i skolan hanna Jesus fråga-
gick. Därför många ren.

villad läsa hon I Uti söndagskolan
en rar belöning gick hon, aldrig
fick, fick en bok hennes plats var
som sken som tom, och belöning-
gull och af koparhortet. Ipoget många
stickor var full. gånger om, och

I Vilken bok kunde för sina kvicka
det väl vara Bibeln svar hon i skolan
alla bökers bok. Uti omtyckt var.

Den här läste Klara I Hennes kinder
för att blifva god. ~~oro~~ ~~säda~~ hennes
och klok. Och hon ögon voro blå
läste ut denna Hennes lockor blå

föga. Döden tänkte
dack därpå. Ty hon
var blott syttionio
år. Hon ~~hades~~ död
på bår.

Under höstens
årstid kalla. Eldarna
ville gick en gång
störtränga förjade
att falla. Nagen
som hon gick var
lång hon blef
vit förkyld och
sjuknade hon
kort därpå.

På sin dödsbädd
bragde lugn och
saglig sade hon, nu
fin jag gå till min
Jesus att otalig,
evig sällhet smaka
på. Och hon gick
till Jesus kär.
Lycklig den som
vare där: ~~men~~

Soldatgossen.

Min fader var en ung
soldat, ^{den} ~~den~~ vackraste
^{vid 15 tonars gevar} ~~hän~~ ^{hän} tog vi
~~Min fader~~ hans
hela värld var äran
fäst, där stod han
glad var han så
ställt, i eld, i blod;
i frost, i smält;
han var min
fader han.

Jag var ett
barn, när han
drog bort, sin
fridens dag var
~~stort~~

doch minns jag än
hans stolta gång, jag
minns den ~~diver~~
minut, ~~han~~
hatt, hans plyn,
den bruna hyn
och skuggan från
hans ögenbryn;
nej, alldrig går det
ur min syn.

Min fader var
en ung soldat

~~Falken~~
Jänta och jag

Jänta ä ja; ä allt
uppi landavägen;

Ä ja;

Jänta ä ja; ä allt
uppi landavägen;

Der mötte ja henn
en morgon så klar

De sola ho sken
frå himmelen så

rar, ä wacker som
ljusa dagen ho var

mitt hjärte, wärth
tog de vägen?

Jänta ä ja; ä allt
i Bransätters kyrka,

Ä ja;

Jänta ä ja; ä allt
i Bransätters kyrka;

Der bliga ho på
mej så himmelens

blätt, ä yja*) di
sköt då blixtrande

bräckt, Så allri ho
mitt hjärta töcke

sälfva fött:
Ja mesta kaf mi

hela storka
*) Ögonen.

Å janta å ja: å allt
frå missommerswa ka

Å ja:

Å janta å ja: å allt
frå missommerswa

ka; Der råka vi

hvarann med

fräsande fröjd; Å

allri nästlin ha ja

känt mig så

nöjd; ja kaste

mine ben i him-

melens höjd

Å hoppa öfver

alla taka.

Alma Linnea Harberg	född den 7 januari 1880
Bertha Maria Harberg	född den 27 November 1880
Syster Ingeborg Harberg	född den 3 September 85
Edict Ragnhild Harberg	född den 8 November 1889
Gerda Brynhilda Harberg	född den 12 Desember 1885
Lars Berthil Harberg	född den 10 Juli 1887
Fru Ingrid Harberg	född den 5 Mars.

14 III IIII V VI VII VIII IX X XII XII XII
79 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

X/II XII XVI XVIII XIX XX XXI

14 15 16 17 18 19 20 30

$\frac{1}{x} \cdot x = 1$

40 50 60 70 80 90

CC-CCC CC CC DC

300 400 500 600

DCGE CM M NM AN

700 800 900 1000 2000

Icelandic

(X/X, O Y)